

LA TEMPESTA CONTRA LES ROQUES

POESIA I MEMÒRIA D'ALBERT GARCIA PASCUAL

*Prefaci de Carles Bellver Torlà
Selecció d'El Pont Cooperativa de Lletres*

EDICIONS EL PONT

LA TEMPESTA CONTRA LES ROQUES és una obra col·lectiva il·lustrada, literàriament heterogènia, de caràcter sobretot líric, propiciada per l'amistat i l'estima a l'escriptor castellonenc Albert Garcia Pascual (1967-2022), la mort sobtada del qual, la passada tardor, va deixar oberta una profunda ferida. Si no sutura, perquè la cicatriu no tanca mai, vint escriptors i escriptores d'El Pont Cooperativa de Lletres posen agulla i fil a somnis, malsons i desvetllaments del poeta i hi dialoguen, a mode de rèplica, amb poemes que Garcia Pascual va escriure la darrera dècada, la majoria a la xarxa i fins avui inèdits. Més que no una antologia a l'ús, aquest recull a tot color conforma un poemari unitari i unànime que amb un homenatge rescabador de la seua figura vol esdevenir, alhora, cant de vida i pont d'esperança i de resistència. Tempesta, com Albert, contra les roques.

LA TEMPESTA CONTRA LES ROQUES

LA TEMPESTA CONTRA LES ROQUES

POESIA I MEMÒRIA D'ALBERT GARCIA PASCUAL

*Prefaci de Carles Bellver Torlà
Selecció d'El Pont Cooperativa de Lletres*

EDICIONS EL PONT

© Dels poemes d'Albert Garcia Pascual: Carles Garcia Hernández
© Del prefaci i dels textos: els autors i les autores referits a la taula
© Il·lustracions, disseny i compaginació: vetavisual.com

© Edita: El Pont Cooperativa de Lletres, 2023
Correcció: Marta Vilardaga, Carles Bellver, Josep Lluís Abad
Impressió: Llar Digital

ISBN: 978-84-09-50069-7
Dipòsit legal: CS 274-2023

el pont
COOPERATIVA DE LLETRES

www.elpontdeleslletres.cat

contacte@elpontdeleslletres.cat

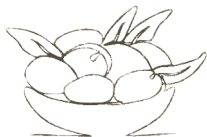
A. M. Carles Salvador, carrer de la Mola, 8, 12160 Benassal

AQUESTA ÉS UNA OBRA COL·LECTIVA D'EL PONT COOPERATIVA DE LLETRES. Els autors consenten la difusió dels textos d'aquest llibre d'acord amb les normes internacionals (amb jurisdicció específica a l'estat espanyol) de la llicència Creative Commons, segons les disposicions de *reconeixement, no comercial i sense obres derivades* de la 3.0 Spain License. Per tant, els textos d'aquest llibre poden ser reproduïts amb finalitats NO comercials, citant-ne explícitament el nom de l'autoria i sense fer-hi cap mena de modificació que pugui alterar la integritat de l'obra.

I la meua ànima com un plat d'olives.

ALBERT GARCIA PASCUAL

17 de setembre de 2022

T A U L A

11	PREFACI ~ <i>Carles Bellver Torlà</i>
15	LA TEMPESTA CONTRA LES ROQUES, ALBERT GARCIA PASCUAL
18	[M'ÒMPLIC LES MANS] » A TRENC D'ALBA, A.G.P. » <i>Josep Lluís Abad</i>
22	[L'ENYOR MÀMARA] » AÏLLAT, A.G.P. » <i>Vicent Jaume Almela</i>
25	TENIM DRET A LA FELICITAT » ENTRE CERVESES I OLIVES, LA FELICITAT..., A.G.P. » <i>Artur Àlvarez</i>
30	[DE VEGADES EL GRAN CRUPIER] » DÈRIES I CABÒRIES, A.G.P. » <i>Joan Andrés Sorribes</i>
37	ÍTACA » IMPUGNACIÓ DE KAVAFIS, A.G.P. » <i>Carles Bellver Torlà</i>
43	[CAMINAR] » REIVINDIQUEM-NOS, A.G.P. » <i>Aina Garcia-Carbó</i>
46	[NO TINC POR AL TEMPS] » MENJAR-NOS LA VIDA, A.G.P. » <i>Susanna Lliberós</i>
49	[EL VENT JUGA] » ENTRE EL BLANC I EL BLAU, D'UN VERD SUCULENT, A.G.P. » <i>Isabel Marín</i>
53	MAR » NAUFRÀGILS, A.G.P. » <i>Pasqual Mas i Usó</i>
58	[HI HA DIES] » A UN POEMA D'ALBERT LI HAN CRESCUT..., A.G.P. » <i>J. Rafael Mesado</i>
63	[NO CREC EN EL KARMA] » AI, AMOR, QUANT T'ESTIMAVA JO, A.G.P. » <i>Rosa Miró Pons</i>
69	[CADA NIT COL·LECCIONE...] » A LES BUTXAQUES, A.G.P. » <i>Imma Monlleó</i>
73	ETERNES RETIRADES » ALLIBERAT, A.G.P. » <i>Manel Pitarch</i>
77	[HI HA DIES QUE ELS PUNTS DE SUTURA...] » FILAGARSA, A.G.P. » <i>Josep Porcar</i>
80	[INTERVALS D'ETERNITAT] » SOMNIS, A.G.P. » <i>Isabel Ribes</i>
84	[EM PODRIA ALIMENTAR] » SOMNI SABÀTIC DE LES OLIVES, A.G.P. » <i>Vicent Sanz</i>
89	[LA VIDA SÓN CELS BLAUS] » CELS BLAUS, A.G.P. » <i>Maties Segura</i>
93	[LA COSA MÉS INTEL·LIGENT] » UN GRAN HOME, ALBERT, A.G.P. » <i>Josep Usó Mañanós</i>
97	[BUFA EL VENT] » QUI HA VIST EL VENT?, A.G.P. » <i>Marta Vilardaga</i>
101	[LA TEMPESTA QUE VIU EN EL MEU PIT], A.G.P.

Prefaci

Com a escriptor, Albert Garcia Pascual va ser proteic. També ho va ser, segurament, en molts altres aspectes de la seua vida. Durant un temps, mentre es va dedicar professionalment a la informàtica, li va agradar descriure's com a «petit empresari, malgrat la seua alçada» (vegeu, per exemple, el seu perfil al portal web de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana). Més avant, va exercir de funcionari a l'Institut Nacional d'Estadística i paral·lelament es va definir a Twitter com a «escriptor interí». I més recentment, després de desplaçar de Castelló a Culla el seu centre de gravetat —sempre ens va unir Battiato i ens continuarà unint—, havia emprès estudis de periodisme amb renovada il·lusió d'adolescent (el mateix entusiasme vital que l'havia mogut a aprendre a tocar l'ukulele).

Però ací volem parlar, sobretot, de l'obra literària que ens ha llegat. La intenció d'aquest llibre és celebrar-la i compartir-la amb vosaltres. Una obra que, en aquests últims anys, va consistir en una ingent producció poètica, difosa amb èxit per Albert en les seues xarxes socials. Em consta, ens consta, que éreu molts i moltes que el seguíeu i esperàveu cada matí o cada vespre el seu

poema, la vostra racció diària de versos. Encaixats, de costum, entre imatges dels seus esmorzars i altres apunts breus, de vegades aforístics i epicuris com aquell tan bonic, d'unes setmanes abans del seu traspàs, que hem destacat al brancal d'aquest volum: «I la meua ànima com un plat d'olives».

Epicur, tanmateix, com sap qualsevol estudiant de filosofia, no era només aquest hedonisme dels plaers senzills, sinó també la cerca d'un equilibri, l'alliberament del dolor i de la por. I d'això tractaven sovint els poemes d'Albert: de la resistència davant les adversitats del món i de la insistència a intentar ser feliços.

En van ser centenars, uns pocs milers, els poemes que va publicar a les xarxes, dels molts més que tenia escrits i desats al seu telèfon mòbil. Perquè el seu telèfon s'havia convertit d'un temps ençà en la seua màquina d'escriure portàtil. Si Mark Twain o Nietzsche van ser pioners a escriure directament pitjant un teclat mecànic, és just reconèixer que Albert ho va ser de la pantalla tàctil.

Qui haja conegut Albert després de 2015, quan va donar solta a la seua vis lírica, podria sorprendre's en saber que abans havia conreat exclusivament la narrativa. Hi va debutar l'any 2000 amb *Una Magdalena moguda*, crònica negra i sarcàstica, escrita en col·laboració amb el seu benvolgut amic Rubén Montañés, que va ser considerada per Lluís Meseguer «no solament la millor narració sobre les festes de la Magdalena, sinó una de les millors novel·les escrites a la ciutat» (*Castelló literari*, 2003). Després vindrien la novel·la històrica *La revolta ignorada*, Premi de Narrativa Vila d'Almassora de 2002, i dues de ciència-ficció humorística: *Aquell matí era perfecte* (2002)

i *Negocis familiars* (2007). A més a més dels *Contes inversos: conversos i diversos*, amb què va guanyar el Premi Josep Pascual Tirado el 2005. O els contes infantils d'*El regal de l'àvia Esther* (2009) i *Figor, el gos valent* (2012), presentat aquest últim amb el seu fill i les nebodes a la Fira del Llibre de Castelló de 2013.

És un fet que, durant anys, el nom d'Albert va anar associat a la ciència-ficció i a l'humor. Va participar activament en la Societat Catalana de Ciència-Ficció i Fantasia, per exemple en les jornades BarnaCon de les Cotxeres de Sants, o en les activitats dels centenaris de Verne i de Poe. Ell mateix va declarar en una entrevista: «Douglas Adams, Philip J. Farmer, Stanislaw Lem... són la columna vertebral de la meua formació». Reconegut aquest mestratge, no ens pot estranyar que el tret més característic del seu estil fora sempre, de la primera a la darrera línia que va escriure, un enginy verbal d'allò més esmolat.

Ens podríeu preguntar, llavors, per què hem plantejat aquest llibre d'homenatge a Albert com una antologia i un diàleg restringits a la seua poesia, tot deixant de banda contes i novel·les. El cas és que ho hem fet així de forma tàcita, sense necessitat de raonar-ho o justificar-nos-ho a nosaltres mateixos explícitament. Arriscant-me a parlar en nom d'altres, diria que hem preferit ser fidels al darrer Albert, el darrer que va tenir ocasió de florir i que ens ha deixat per això una empremta més marcada a la memòria, a nosaltres i possiblement a la majoria de les seues lectores i lectors. I d'altra banda, potser, temem que la immediateza de les xarxes, que li van servir per a arribar a tanta gent, es torne ara fugacitat. No voldríem que els seus poemes s'esvaïren en el corrent passatger d'actualitzacions digitals.

Perquè en va escriure milers, però només va poder recollir-ne uns pocs en un sol llibre imprès: *Albes* (2019). Poemari, per cert, finançat col·lectivament mitjançant una campanya en línia, puix el «mercat editorial», com sabem, és massa vegades injust. (Hi hauria d'haver hagut un altre llibre, un recull de poemes inèdits de temàtica eròtica, però malauradament es va quedar, no sé si per sempre, enteranyinant-se en un calaix o en un disc dur d'una editorial, que ja s'havia avingut a publicar-lo. Quina llàstima!)

Dit això, ara recorde que la darrera vesprada que vam passar xarrant em va parlar del projecte d'una nova novel·la, sobre la qual va voler que comentàrem només algunes qüestions de tria lingüística...

Qui sap els girs, les sorpreses que ens reservava encara Albert. Qui sap les meravelles que haurien eixit encara dels seus teclats.

CARLES BELLVER TORLÀ
El Pont Cooperativa de Lletres

LA TEMPESTA CONTRA LES ROQUES

*Poderosa,
somrient,
els meus batecs esdevenen tempesta contra les roques,
la meua pell com un prat solcat pel vent d'hivern,
els meus ulls troben l'inici de l'univers
en els teus ulls.*

ALBERT GARCIA PASCUAL
PLUJA D'HIVERN # 2020-12-27

*M'òmplic les mans
de boira i tendresa,
estenc l'ànima al sol
i et rep
com paraules de pluja fina.*

A. G. P.

ESTIUS PROVISIONALS # 2021-05-05

[Selecció de J. L. Abad]

A trenc d'alba

Josep Lluís Abad i Bueno

A trenc d'alba resseguiem
tots els teus horitzons, les boires
farcides d'estels i aqueix sol
que ens narrà la veu i els crits,
tots els silencis secrets
que t'emportares.

Has tocat la Plana i el cel,
has fruit la frontera nord
i així et recordarem: valent,
tendre, també blau i vermell,
gegant i roca, i alhora
de foc i ànima aquosa.

Oh bell Albert,
ens has donat mots i recer,
saviesa humil i companyonia.

Has gratat les més grans parets,
esmicolant altes presons
omplés d'horitzons les esquerdes,
alçats els punys de germanor:
no mai tremolares davant
la injustícia.

Seràs pluja,
fina carícia, bandera

de veu al vent.

A la teua vora
seran nostres aquestes fams.
Compartirem àpats de mots,
la quieta senyera callada,
les teues paraules d'aigua.

Poeta, a trenc d'alba enlairares
mirades de llum i esperança
alienes als subterfugis.
Passejares platges llunyanes,
fugires de l'ostentació.
Els teus passos ara són nostres:

Oh bell Albert,
gravats en la pell i memòria
et mostrares autèntic, real.

23/02/2023

L'enyor m'amara a totes hores

i jo la dissimule

*pintant versos d'esperança pels boscos d'aquest indret llunyà,
forçant somriures de solituds provisionals,
dibuixant camins que acaben, necessàriament, dins els teus ulls.*

Però avui plou

*i aquesta fragilitat on visc, aquesta fragilitat que em mana,
esclata.*

I m'amague dins de casa

per no haver de respirar les absències que sacsegen la meua ànima.

A. G. P.

TRÀNSITS # 2020-11-06

(Selecció de V. J. Almela)

Aïllat

Vicent Jaume Almela i Eixau

En la solitud callada de la casa
perdut en el neguit de la pena
afloren les marors de l'enyor
nodrides per silencis d'espera
encenalls del rebost de salnitre
regalimem el mot de l'absència.

Aïllat en aquesta estranya quietud
glaçada de signes i temença
vaig pels bancals de penombra
com silent captaire d'esperança
cercant la paraula on aferrar-me
per a surar com un naufrag en ella.

L'espill gris de la vesprada
allarga la buidor de les hores
que retarda el temps delerós
del candent i inacabable desig
de solcar els teus punts cardinals
amb la meua pell assedegada.

Sols l'evocació de la teua aroma
memòria plaent dels dies viscuts
fondrà el gel que clou ma estança
obrint en ella escletxes de llum
mentre m'instal·le en la trinxera
de ma sobtada melangia de tu.

Tenim dret a la felicitat

*No renunciem a la felicitat,
a sentir l'arena de la platja,
a compartir els capvespres,
a despertar dins dels mateixos llençols.
No renunciem a la felicitat,
a lluitar junts contra el món,
a espantar els nostres fantasmes,
a agafar-nos les mans,
a capbussar-me en els teus ulls,
a no voler dormir.*

*Tenim dret, però hem de lluitar
per escampar les boires,
traure el fang dels camins,
moure el cor, moure les cames,
omplir de llum les nits.*

*No renunciem a la felicitat,
a caminar les dreceres plegats,
a ballar sota la lluna,
a besar-nos en cada cantonada.
No renunciem a la felicitat,
a riure i plorar junts,*

*a allunyar les pors a espentes,
a estimar-nos sense condicions,
a envellir tranquil·lament al teu costat.*

*Tenim dret, però hem de lluitar
per escampar les boires,
traure el fang dels camins,
moure el cor, moure les cames,
omplir de llum les nits.*

No renunciem a la felicitat, mai.

A. G. P.

ALBES. Valls: Quorum Llibres, 2019

[Selecció d'A. Álvarez]

Entre cerveses i olives... la felicitat

Artur Álvarez

La felicitat?

És just que et recorde, amic Albert, que soc bastant escèptic. Aquest circ és també el nostre. I jo sabia el que pensaves, com ho gestionaves. Sempre teníem una escletxa per a escapar i enganyar els lladres de capvespres amb l'elixir de l'amistat, amb cerveses i olives, entre utopies i riures. Amb plena consciència que estàvem jugant a viure entre tafurs amb cartes marcades. Atrapats per egòlatres infeliços, esclavitzats pels dictats del postureig i altres toxicitats que ens allunyaven de tot allò que reclamava el teu poema «Tenim dret a la felicitat».

No existeix una virtut més noble en aquesta vida que estimar i tractar de ser feliç. És un dret, una necessitat i una urgència que, per desgràcia, està extremadament adulterada. No obstant això, no et descoratjaves en l'obstinació. No estaves disposat a abandonar l'emoció que produeix eixa subjectivitat que anomenem felicitat. Mai et vas donar per vençut. Sempre disposat a esquivar la decepció que produeix pensar que l'existència no és una cosa realment valuosa.

Coincidíem que la boira no deixa veure l'horitzó. El fet de viure i ser feliç no es limitava a prioritzar aspectes materials com obtenir ingressos, acumular riquesa o accedir a una gran quantitat de serveis que no estaven disponibles per a la majoria dels mortals.

Amic, ja saps que els nivells més elevats d'insatisfacció es produeixen en projectes de vida en els quals hi ha una gran

diferència entre com vivim i com creiem que hauríem de viure. Hi ha valors universals que sumaven en la teua persona: generositat, honestedat, compassió...

Et recordes quan comentàvem que era impossible ser feliç competint? Estàvem d'acord a l'hora de considerar que, en aquesta caixa de grills, el tauler de joc desbordava curull d'humils perdedores i perdedors.

Competir és excloure. Un joc on impera l'egoisme i la individualitat. Un camp de batalla en el qual els interessos personals romanen en contínua guerra per la supervivència. Tot ens portava al mateix lloc: camí cap a la infelicitat individual i col·lectiva. Però, després de nombroses frustracions, entre cerveses i olives, cada vegada teníem més clara la necessitat de lluitar i construir un nou model de societat.

Jo et comentava que per a optar a la felicitat, com deia Friedrich Nietzsche, «hauríem de superar allò que ens oprimeix» i tu postil·laves les meues puntualitzacions amb postures encara més poètiques, a l'estil de les paraules d'Immanuel Kant: «La felicitat, més que un desig, alegria o elecció, és un deure».

Siga com siga, interpretacions al marge, sempre tindrem molt present el teu desig. Eixa predisposició a no estar parats. A atendre la urgent determinació de passar a l'acció. La nostra felicitat ha de tindre futur, sense ser fitxes d'una cursa discriminatòria que ens ofega injustament. Més aviat, la força del canvi ha d'estar per damunt del fang dels camins.

Els teus versos seguiran, per sempre, vessant el nèctar de la col·laboració, l'ànsia de compartir, per a millorar i per a evolucionar. Fugir del recel i abraçar la confiança. Crear un espai on

convisquen les singularitats amb la col·lectivitat. Tu, efectivament, volies una societat més virtuosa. Tenies molt clar que era l'única manera de progressar adequadament.

Per tot això, fugies dels espais contaminats. Per a tu, cada colp de vent fresc a la cara, era un antídol contra el soroll, la cendra, el sutge... fantasmes en una boira densa i segrestadora de somnis.

Com et deia, Albert... Entre cerveses i olives, sempre quedarà un bonic espai per a l'amor, l'amistat, el compromís... Com bé pregonaves: «tenim dret a la felicitat», no renunciem a ella, mai!

La resta és fum!

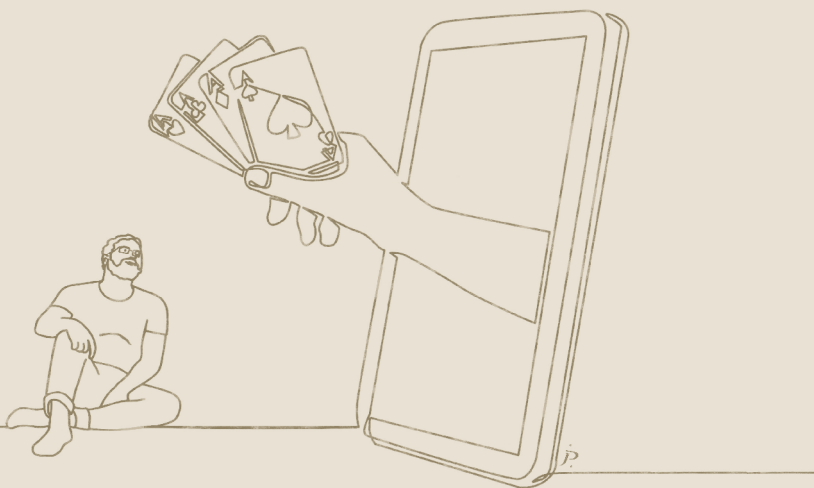
Albert Garcia en el record.

*De vegades
el gran crupier de l'univers et dona unes cartes.
I diuen que t'has d'acostumar a jugar amb el que t'ha tocat.
Pots renegar, pots maleir, però tens el que tens.
Però realment tens la clau:
o ixes del joc o jugues.*

A. G. P.

PLUJA D'HIVERN # 2021-01-22

[Selecció de J. Andrés Sorribes]

Dèries i cabòries

Joan Andrés Sorribes

Des de ma casa de Vistabella ben just apleguen als 14 km de distància fins a la teua de Culla, totes dos semblen nius d'àliques penjades del cel. A vol de voltor, poc més d'un quart d'hora. Si, com és el meu cas, has de caminar cada metre del camí, la distància s'allarga i es fa infinita, tant que, si ho compte amb quilòmetres, me'n surten més de vint; i tots costeruts. La Serra del Boi primer i la baixada cap al riu Montlleó, que la segueix, t'acaba de madurar les cames. El pitjor, però, ve després; una pujada aspra i molt costeruda ens retorna als mil metres ben complits de Culla. Tot açò ho dic per aclarir que les distàncies, tot i estar ben marcades pel GR-7, són relatives mentre que les possibilitats acostumen a ser absolutes.

Així que, tant a tu com a mi, aquesta topografia se'ns plantejava com una distància inabastable (mai no hem estat, ni tu, ni jo, grans caminadors; menys encara quan el relleu resultava tant asprenc). T'hauria de confessar, però, que assegut a la terrassa i encarat cap al nord-est, envejava els voltors que molt sovint travessaven el cel recreant-se impàvids amb aquell vol sense esforç que els permetia solcar la distància entre ta casa i la meua majestuositat per sobre de plans, muntanyes i barrancs. Mai no he vist aus tan majestuosos travessant el cel conscients del seu poder (en justa correspondència, t'he de dir que en terra plana resulten patètics i perden la majestat; fins i tot puc dir que resulten ridículs). Amb tot i això, els anys i el tracte havien

establert entre tu i jo vincles i lligams impensables en persones tan separades per l'edat i els interessos.

Què ens va ajuntar? El menjar i la literatura; ja veus tu! Jo des del Raval de la Trinitat vaig acostumar-me, pel que feia a l'informàtica, a tu que treballaves al Raval de Sant Fèlix, a l'altra punta de Castelló. A més, aquells sopars literaris que fèiem una o dues vegades a l'any establiren uns lligams tan forts que bastaren per organitzar El Pont.

Recordo molt bé aquells anys, no sé si pensàvem que la cosa quallaria, ni si quallant duraria. Però ho vam fer i va quallar. Encara avui perdura; els 'emèrits' ens diuen alguns companys quan no els sentim... Per més que el temps i la vida ens han anat allunyant uns dels altres, encara mantenim aquells esmorzars que fèiem i que fem encara, tot i que trobem a faltar determinades persones. Tot açò ve a conseqüència que, des d'El Pont, s'ha plantejat fer una publicació col·lectiva per dialogar amb tu mitjançant el contacte amb la teua obra. I jo, a pesar de les meues limitacions, que a hores d'ara no en són poques, m'he apuntat.

El fet és que, inconscient, adelerat o fart de viure, sense encomanar-te a ningú, has marxat. Com dius al teu poema, de sobte has optat per sortir del joc i li has llançat les cartes a la cara al Gran Crupier de l'Univers. No sé si ets tu qui les has llançat, de pròpia iniciativa, o bé ha estat ell qui t'ha fet fora de la partida perquè tenies males cartes i s'havia esgotat el teu temps. El cas és que, a hores d'ara, tant li fa blanc com negre i els fets són absolutament irreversibles i quedaran entre tu i el Gran Crupier. Però com a amic i compartidor d'aventures literàries voldria aprofitar la situació per aclarir alguns pocs dubtes que ja comencen a revoltar-me pel cap.

El primer que vull dir-te, amic, és que tu t'has colat abans d'hora; que no et pertocava encara açò de passar a millor vida. Has d'admetre que als cinquanta-cinc anys encara estaves per donar guerra, mira'm si no a mi. Vull creure que no ha estat una cosa decidida a sang calenta, sinó que ha estat una situació al marge de la teua voluntat. El fet és que ha passat com ha passat i ja està. Refets, dins del que cap, de la inesperada situació, he pensat de fer una xerradeta amb tu per interessar-me en determinats conceptes que a mi (més que no a tu), per raons d'edat, comencen a capitombar-me més del que caldria. No crec que a aquestes alçades t'incomoden unes poquetes qüestions, entenc que, eternals com diuen que sou, tindreu temps de sobra per esbargar-me determinades cabòries. De tota manera, jo t'ho plantejo i si això, tu ja faràs el que voldràs sense cap compromís (com has fet sempre).

No sé cap a on hauràs enfilat el teu camí. Des d'ací, vull dir des d'aquest món on jo estic, no aplegue a entendre quines són les drecceres eternals que poden triar-se per eixos territoris que ara camines. (Ja saps què diu la dita popular, que has de tindre amics fins i tot a l'infern). Posem un exemple de coses que m'interessaria saber... Primer, ahí també reparteix les cartes el Gran Crupier? Segon: cap també la possibilitat de tirar les cartes (si no t'agraden, és clar)? I tercer, cas de poder tirar les cartes: pots seguir "jugant" o hi ha alguna mena de penalització?

Són cosetes com aquestes que tu ja aniràs coneixent i que per mi, ignorant i poc segur com vaig tornant-me, tenen la seua importància. Més que res pel que fa a les cartes. Jo, en realitat, mai no he tingut la menor afició als jocs de taula (de taula de bar

vull dir). A casa sempre em deien allò de: «La bossa del jugador no té tanca ni tancador», i també un altre menys conegut que diu: «Si res no guanya el taverner, els jugadors al carrer».

També tindria gust de saber si t'has trobat amb els companys que ja fa un temps que, com diu la gent, passaren a millor vida. Ja saps que tots ells eren bona gent; una mica estranys si vols i amb les seues dèries com a bons lletraferits, però gent de bé. Penso que podràs trobar gent coneguda que et tiraran una maneta a l'hora d'orientar-te en eixe altre món paral·lel. Molt mal organitzat havia d'estar això perquè tingueres dificultats en trobar-te amb Vicent Marçà, amb Joan Campos, amb Vicent Serra o si vas un poc més enllà amb el mateix Miquel Peris (tot i que, potser resultaria massa major per a tu)... Per cert, ahí també vas fent-te major o hi romans tal qual t'has mort? És que jo els conceptes d'eternitat no els acabo de dominar. És que per entendre aquestes coses necessitaria un cervell etern i jo, malauradament, ja vaig comprovant dia a dia que el meu cervell és finit,... cada dia més finit.

Igual tu penses que et dic tot açò per soriejar una miqueta o per donar-te conversa, que també; no vaig a negar-ho... I parlant de conversa: una cosa que m'inquieta és saber si en eixe altre món on has aplegat també teniu possibilitats de fer xarrades al voltant d'un esmorzar..., si acostumeu a acompanyar l'esmorzar amb un bon plat d'olives i «bitets» o si, per allargar la trobada (no penso que, eterns com diuen que sou, feu les coses de pressa i corrent) també m'agradaria saber, a més, si fan un bons «carajillos». Potser trobes la pregunta òbvia, però és que per ací hi ha qui comenta que ahí, on tu estàs, sou tots uns éssers immaterials, totalment espirituals que feu córrer el temps, que és etern,

cantant gori-goris, extasiats amb visions místiques o levitant transportats entre al·lucinacions beatífiques... Jo, la veritat és que si la cosa va així, millor em quedo per ací encara que puga semblar-te una falta de respecte en unes circumstàncies com les presents... Ho sent, no vull faltar-te als respectes deguts, però a la meua edat ja no em queden ganes de dissimular les coses que no m'agraden.

La veritat és que tinc molts dubtes, company. La meua relació amb la mort i amb les promeses d'una eternitat desconeguda, m'està creant incerteses, temors i dubtes sense respostes... Així que, pensant-ho bé..., és millor que no em digues res, perquè si un dia te m'apareixes en forma d'esperit, fantasma o presència beatífica, igual me pegues un ensurt tan fort que m'envies de cap i volta, directe a eixe lloc desconegut on tu estàs... I és que, si més no, de moment encara no em corre massa pressa... Ja, si això..., parlarem més endavant...

Sense res més a dir-te, desitjo que tingues una existència..., una reencarnació..., una fusió amb el tot universal..., o allò que tingueu per costum de fer al lloc on estàs..., i que et resulte plaent i agradable...

O, si això no és possible, tal com diuen els vells: Que tingues una horeta curta!

Ens veiem Albert...

Eu...! Si pot ser.

Ítaca

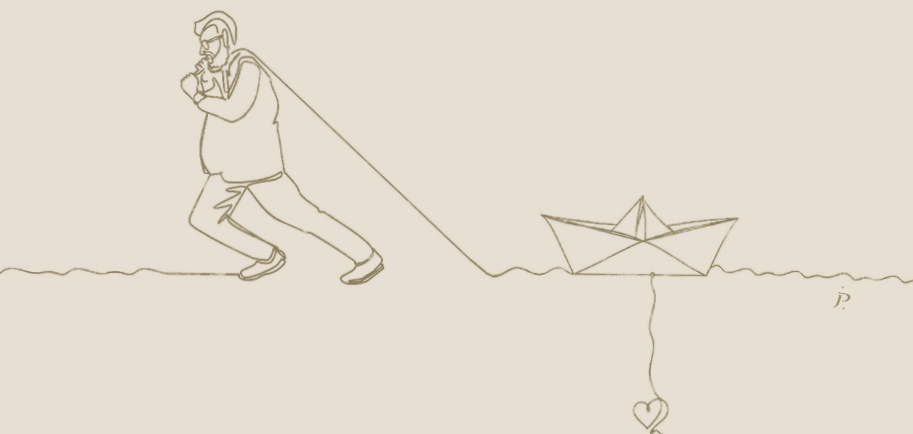
*El viatge mai s'acaba, ho hem de saber,
i és el camí el que desgasta,
descantella l'ànima,
esgota els somnis.
Tant que sembla que al final
arribar no importa.
No mai s'acaba la batalla,
no mai reste sa i estalvi.
Massa desencontres,
massa ganes de volar,
massa ganes de somiar
i massa realitat.
Soc, també,
massa maldestre en viure,
en açò d'estimar...
desencerts, derrotes.
Hauré de continuar viatjant,
altra matinada, altre dia,
altre capvespre,
altra nit.
Amb només la rebel·lia necessària,
amb un excés del desencís inevitable.*

*I estic cansat,
però fora del camí
aguaiten les bèsties més terribles
i el fred trenca els ossos.
Per això, malgrat tot, avançaré.*

A. G. P.

ALBES. Valls: Quorum Llibres, 2019

[Selecció de C. Bellver]

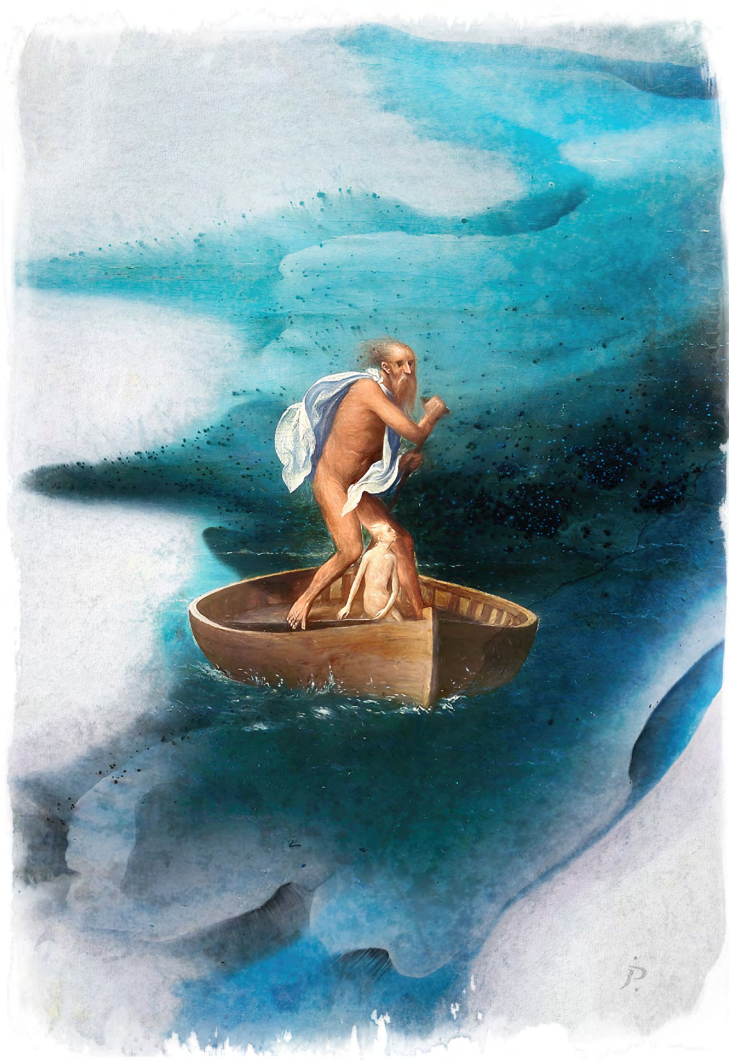
*Impugnació de Kavafis**

Carles Bellver

Una vegada li van fer un comentari sobre un poema que havia escrit, quelcom referent a Kavafis —veges per on— que el va complaure força quan ho va escoltar. Ara no se'n recordava exactament i no podia preguntar-ho a qui li ho va dir. Potser més avant sí que li ho podria preguntar. Segur que sí. Va tornar a mirar el mòbil. Continuava sense cobertura. Aquestes boires, sens dubte, no deixaven passar les ones electromagnètiques de cinquena generació. Ni les de moltes altres generacions. Però encara era operatiu i el podia utilitzar com a llibreta de notes. Calia documentar aquest periple.

A la meitat d'un mot va haver de parar de teclejar i arrambar-se contra la borda —amb compte de no caure-hi— per deixar espai a un altre passatger carregat de maletes. Ell només portava una motxilla. Li hauria vingut molt bé asseure's en un dels bancs, perquè estava francament esgotat, però no quedava ni un lloc lliure. I ni tan sols es podia consolar queixant-se de la manca d'urbanitat dels joves que no cedeixen el seient. Ací la majoria eren més grans que ell i no per això es comportaven millor. Com aquest avi —o de forma políticament correcta, aquest senyor gran— del barret de palla, dempeus, però lleugerament oblic respecte al món, al costat del barquer i donant-li la tabarra tota l'estona.

* Aquest relat naix de la suma —o és el producte— del poema «Ítaca» i un parell dels *Contes inversos* d'Albert García Pascual.

Ell era més de terra ferma, d'arremullar els peus i prou. Per gust no s'hauria embarcat. La nau, l'havia trobada semblant a una d'aquelles “*golondrines*” del port de Barcelona, o a les que van a les Columbretes. No era així com s'ho hauria esperat, si s'haguera esperat alguna cosa. Tampoc s'hauria cregut amb dret a exigir una barca per a ell sol, però hauria agraït una mica de previsió i d'organització per tal d'evitar aquest nivell d'*overbooking*, que posava a prova la paciència i fins i tot la flotabilitat. Com si Malthus no haguera avisat feia segles. Encara sort que el trasto funcionava a motor. Possiblement elèctric, perquè no feia gens de soroll: la descarbonització, això sí, avançava imparable i traspassava fronteres —mai més ben dit, això de traspassar. Però els remes estaven penjats de manera ostensible a l'exterior de la cabina, sota la placa de Transports Fluvials Caront. Es preguntava amb quina intenció. Només com a relíquia o *souvenir* de l'època clàssica, o també per si de cas es presentava una emergència? L'escenografia palesava aquesta mateixa barreja de tradició, improvisació i progrés de la humanitat. La idea o esquema general de les coses podia ser si fa no fa la d'aquell quadre d'un pintor flamenc que s'exhibeix al Museo del Prado. És a dir, la de Virgili i del Dant: un tràngol d'aigües tèrboles i, davant per davant, més llum i verdor a un costat i més penombra i destrucció a l'altre. Però a estribord —a la dreta, per entendre'ns— el belvedere al cim d'un pujolet estava decorat amb llums —presumiblement bombetes LED— dels colors de l'arc de Sant Martí. I a babord —l'esquerra, sí—, entre els fums i les tenebres, va imaginar que albirava l'estampa nocturna del polígon industrial del Serrallo i les restes de

l'escultura de Tombatossals abatuda, amb dimonis saltant per sobre i fent rebombori. No obstant això, costava estar segur dels detalls, a tanta distància i amb tota aquesta gent amuntant-se pel mig. Diòptries i massificació tendien a complicar l'assumpte.

I mentrestant, l'avi, el senyor gran del barret de palla i actitud obliqua, que no callava mai. Fins que l'altre, fent cara de pomes agres, li va contestar.

—Deixeu-vos estar de romanços, senyor Kavafis. Ni aquesta embarcació va a Ítaca, ni el camí serà llarg, ni és permès de distraure el barquer. No deveu voler que us pose a remar, veritat?

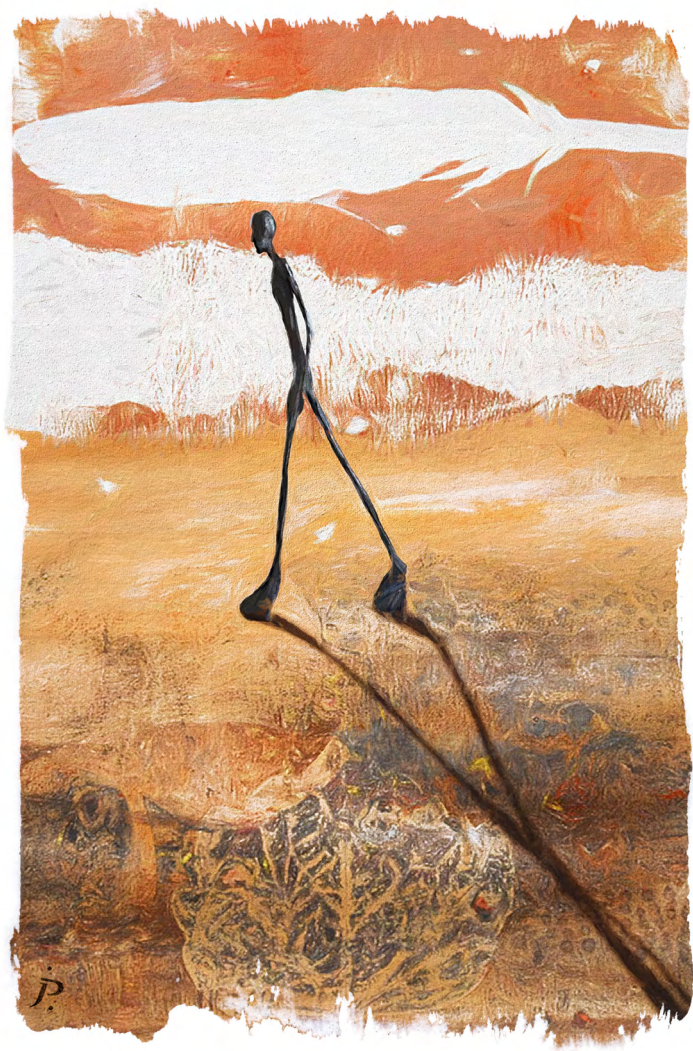
*Caminar,
només per anar,
sense matisos,
sense condicions,
sense plans b,
sense por,
fins on tu estigues.*

A. G. P.

ESTIUS PROVISIONALS # 2021-05-30

[Selecció d'A. Garcia-Carbó]

Reivindiquem-nos

Aina Garcia-Carbó

No demane res més, a dins, per seny,
saber-me el nom d'aquesta gola seca.
Em venç l'ànima, inassolible i perduda,
dins d'aquest paisatge que em recull.

La nostra terra no és tan fosca,
escalfa i viu l'alé a cada tronc,
a cada raig, a cada fulla.

No seré ací esperant el destí,
camine, però no claudicaré, encara,
arramblaré amb la conspiració amb la veu més digna,
amb la cara clara i serà fins ací
el mot més net i el crit més lliure,
dissident i captiu, heroi i suïcida.

No tinc por al temps

i, possiblement, tampoc a l'espai.

Declarat això: la vida m'espanta.

Com juga i marxa,

com tempta i lleva.

M'atabala saber que

cada instant malbaratat lluny de tu

és un feix de batecs que no tornaran

per molts segons que fem plegats,

no tornen, no, vindran uns altres, però aquestos, no.

És un sospir que es dissol per sempre en el no-res.

A. G. P.

PLUJA D'HIVERN # 2020-12-07

[Selecció de S. Lliberós]

Menjar-nos la vida

Susanna Lliberós

Et sé la por
com una allau de pells que sepulta el present.
I sé que és on t'habita i et brolla la paraula
i alhora et va ser llast i espant estèril.
Et pense i veig la vida com un plat ple d'olives:
volen com vola l'esperança
i tots ens mirem l'última amb deler
i humanament creiem que som
qui més mereix posar-se-la a la boca.

*El vent juga amb els núvols
i dibuixa papallones
en el cel de la teua ànima.*

#

*La vida són
cels per a volar,
núvols,
antenes,
olives,
sognis
i tu.
Ets l'univers.
Els móns fabulosos.
Els cels de tardor. Llum perenne d'estels infinits.*

#

*Tots els camins,
el cel,
la terra
i la mar,
tot
em fa anar
cap a tu.*

A. G. P.

TRÀNSITS # 2020-11-18

TROSSETS # 2022-09-29, # 2022-09-19

[Selecció d'I. Marín]

Entre el blanc i el blau, d'un verd suculent

Isabel Marín

Has submergit els teus versos,
curulls d'escumes i capvespres,
arrelats a la terra i les tempestes,
lleus papallones de llum,
en aigua i sal.

Potser hi has ficat llima,
timó, romer;
de segur, saborija,
tots ells amics de les codines,
de la muntanya de Castelló.

Li has anat canviant l'aigua cada dia
al gran recipient
farcit de versos
durant un mes sencer
per assaonar-los
i, vet ací, el resultat:
uns poemes plens de sabor
que, amb el temps, serà més intens.
Quants pots n'has omplert!

En acabant, has servit platerets als amics i a les visites.

—I dius que un mes? Canviant-los l'aigua cada dia?

—A casa els fem amb aigua i sal només, els hi deixem quinze dies i ja es poden consumir.

— Un colpet per a fer-los un tall...

- Ai, els versos trencats...
- Mmm!
- I dius que era la primera vegada que ho feies així?
- Em va passar la recepta un amic. Era d'Internet.

Els presents resten immòbils per uns instants, una copa a la mà, els versos romanen a les taules.

- M'estic ratllant. De què parlem? De poesia o d'olives?
- Tant s'hi fa! On és la diferència?
- No, no. Tant s'hi fa, no. Les olives són un assumpte massa seriós.
- I tu, de què te'n rius?

Riu perquè s'ha empassat els versos amb els pinyols. I un parell de canyes. I un vermut.

- Ep! Ací n'hi havia un plateret per als pinyols.

A qui l'importen, els pinyols dels versos. Els versos tenen pinyols? Tots miren cap al cel.

- Mireu. Què és allò que hi ha allà dalt?
- Ho anava a preguntar.

Es grata el clatell.

- Als núvols? Sí, ho veig. Allà. Entre el blanc i el blau.
- Sí. D'un verd suculent i brillant.
- Un plateret d'olives.

Has deixat les paraules
penjades als núvols.
Els ulls que estimaves
les llegiran.
No els deixes del tot orfes, doncs.
Dolça herència.
Per més que bufe el vent,
per aspra que siga la tempesta,
per gran que siga el prat,
per densa que fregue la boira
la grisa panxa per les voreres,
per negra que caiga la nit,
cap d'ells podrà endur-se els mots
que, hàbilment, filares.
Romandran en bagotets, com el raïm,
com fruita d'olivera.
Als núvols.
A les antenes.
Als capvespres.
A les ninetes dels ulls
estimats.

No tingues por de l'infinit.
Bon viatge, rapsode.
La refotuda tancadora d'ulls
ha tret la tisora
i ha anat al fil dels versos.
Però, amic Albert, ens has deixat
per a l'eternitat
paraules que acaronen l'ànima.
Gràcies.

Mar

*Mar, immensa, salvatge,
mar blava, mar verda,
mar turquesa, mar maragda.*

*Mar guaridora, mar cruel,
llum, camí, vida.
Mar de sal, de foc.*

*Mar on van els amants,
on van els que fugen,
on van els que naixen i moren.*

*Mar de sol, mar de lluna.
Mar brillant i fosca.
Mar, la meua mar, la nostra mar.*

*Em queda la mar.
La mar.
Mare nostra.
Mare mar.*

A. G. P.
ALBES. Valls: Quorum Llibres, 2019
[Selecció de P. Mas i Usó]

Naufràgils

Pasqual Mas i Ulsó

[1]

L'alè boirós de Matxixako
escampa els naufragis i avisa
d'una ampla terra que mossega
sota la boira encaputxada
de dalles i de malentesos.

[2]

La mar en calma, la mar trempa,
la mar que s'engoleix els crits
de la ignorància que mor
desdentada per la metralla
quan el blat encara està verd.

[3]

Ressaca de lamentacions
i ploreres sense remei:
massa tard si el tret ja ha dictat
sentència i els dofins blancs
triguen una eternitat d'anys.

[4]

Vindran altres temps i seran
més dolents, aventurarà
el poeta just sense alè
i, valga'm D., no marrarà
i el present fa temps que ha passat.

[5]

Anit, el romanès Constanta
va aplegar al port de Sagunt
carregat amb tres-cents artistes.
Van representar *La memòria*
i el mar. Demà serà a València.

[6]

L'endemà marxarà al Marroc,
correrà la Mediterrània
pregonant la pau dels artistes.

A Bagdad ahir van morir
cent iraquians per ser d'Iraq.

[7]

Lisístrata, fes-me una palla
mentre plouen bombes de càncer
sobre teulades innocents.

Només guanyaràs al teatre,
Lisístrata: fes-te una palla
mentre a Kiev la mort rau a pler.

[8]

Conquistar la realitat,
assaborir el confort kàrmic
dels diners i la rentadora
del cotxe ego-particular
es paga renunciant als somnis.

[9]

Hi ha naufràgils que sadollen
la sang i el safareig del ritu
com una paràbola inversa
de palmeres i caravanes
seguint l'esquelet de Tirèsies.

[10]

Cada dia naix un nou D.
i s'aixequen noves esglésies
que beneeixen els diners
i tanquen als fidels al cau
de les consciències llardoses.

[11]

El gong d'or del rei sol ressona
i espanta la musculatura
dels núvols com llençols de llum
que tapen les ones amb plata
mentre el vaivé ofega la sal
que estén a la platja els cadàvers.

Hi ha dies quan no em suporta a mi mateix,

quan un simple frec d'aire em fa mal,

quan milite en l'ala radical de la misantropia

[integral i absoluta.

Dies quan cap andròmina funciona,

quan cap llibre té interès,

dies quan la vida perd cobertura i bateria,

quan la malenconia inunda els meus ulls cansats.

Dies quan passege amb impudícia les meues paraules

[buides, les meues cicatrius obertes.

I quan només tu pots recosir, amb tendresa,

[les comissures de la meua existència.

A. G. P.

TRÀNSITS # 2020-11-02

[Selecció de R. Mesado]

A un poema d'Albert li han crescut quatre poemes com brots de quatre branquetes

J. Rafael Mesado

A un poema d'Albert li han crescut quatre poemes com brots de quatre branquetes. Els quatre s'assemblen al text arbre perquè tots, a la seua manera, transmeten la mateixa semàntica d'angoixa i tristesa existencial. Tot i que cada un, per la seua part, és diferent i singular, com ho són els fills (i filles també, si volem ser més correctes). Com sa mare, tots presenten uns trets facials (més o menys encertats en cada cas) comuns: la mateixa estructura poètica a tots els nivells. Perfecte exercici de expansió poètica, exemple de transmutació d'un text.

Poema tràgic

Hi ha dies que m'assassinaria a mi mateix
i el més mínim batec em crema per dintre
quan des de la trinxera atempte contra la filantropia líquida i banal
Instants quan l'Andròmeda m'angoixa
i cap signe em transmet significat
estones en què la realitat perd textura i profunditat
quan el fàstic habita els meus cabells ferits
Dies en què transite de nit sense butxaques i m'abisme
[en la quotidiana cicatriu candent
I només tu pots cercar amb cura els badalls extrems
[de la meua entropia.

Poema ferit

Hi ha dies que no suporta el pes del meu esdeveniment
quan el ximple alè aliè em fereix
quan abandere l'avançada més radical del cinisme més extrem
Estones en què cap aparell funciona
ni cap usurer em dona cap tipus d'interès
jornades en què a l'univers se li acaben les piles
quan el tedi fastigós omple les ninetes dels ulls
Més dies que de passeig encercle el buit de les paraules
[i els límits de les meues cicatrius atentes
I aleshores només tu pots cosir amb paciència els plecs
[de la meua existència.

Poema políticament correcte

Hi ha dies que no m'aguante a mi mateix
quan la simple textura de l'aire m'agredeix
quan em solidaritze amb la torrentera humana de l'ésser
[col·lectiu i absolut
Moments quan les xarxes no funcionen
i quan tot programa no té cap interès
dies en els quals el paisatge perd nitidesa i relleu
quan la tristesa m'ompli de llàgrimes els ulls cansats
Hores en què camine amb paraules impúdiques a les butxaques
[i el cràter de les cicatrius ben obert
I només tu pots curar amb afecte les superfícies ferides
[de la meua existència.

Poema amb cotonet

Hi ha 6;3\$ qw4v /0 em suporta @_1 mateix,
quan 1n x!m^3 fR3(d'aire em fa M^!,
quan w1|!73 3N I'41^ radical de l4 w122^v7+;4 integral
[1 4820luta.

Dies quan k^9 A7D?0=1n4 funciona,
quan k^9 !;8&3 +3' interès,
dies quan !^ u1&4 perd cobertura ; 94+361^,
quan la w3l4n(0n1^ 1nvn6^ els meus v112 k4N\$^+s.
Dies quan passege ^m8 1m?v61k1^ l32 meues paraules buides,
[les w3v32 (!k4+?!U2 obertes.
! quan n0w3'2 +v P0+2 recosir, 4w8 +3N6r322^, les comissures
[de 14 w3v4 existència.

No crec en el karma

ni en compensacions còsmiques

perquè si fora veritat

el dia que ens vam conèixer s'hauria d'haver esgotat

[tot el nostre crèdit de sort,

i no,

encara tenim,

pendents,

ajornats,

inconclusos,

temps d'abraçades per a arrecerar-nos

temps de veus per a acaronar-nos.

#

Tinc la puta sensació

que tot el que no hem fet, sigut,

somiat,

durant aquest desert, ja no ho farem,

ni ho serem,

ni ho somiarem, mai.

#

Petit blues.

*És l'hora de la migdiada
I no puc tancar els ulls.
A les nits tampoc no descanse,
no puc tancar els ulls.
Lluny del meu amor
la meua ànima no troba la pau.
Si veieu el meu amor,
digueu-li que sempre l'he estimat,
si veieu el meu amor,
digueu que estic destorbat.
Segur que de vegades he errat
i d'altres he encertat.*

A. G. P.

PLUJA D'HIVERN # 2021-01-10

CLARORS DE PRIMAVERA # 2021-02-24

ESPAIS VENTATS # 2022-06-27

[Selecció de R. Miró]

Ai, amor, quant t'estimava jo

Rosa Miró Pons

Entre pluges d'hivern i esclats de primavera
Cabia aleshores la revenja, l'esperança
Cabia la trobada del temps inconscientment perdut
Cabia tot i el tot

Entre dies curts i vesprades lluminoses
Teníeu el temps a les mans
Temps d'allò vostre ajornat
Temps d'allò vostre inconclús

Teníeu un flascó d'essència de temps
Amb data de caducitat impresa en tinta invisible
Quan la vida renaixia en un tot enmig d'un desert
De paraules perdudes
De paraules retrobades

I va arribar l'últim estiu
Com un cant perdut
En una carretera secundària
Amb lletra de no retorn
L' amic es va enfonsar
El neguit el consumia
Volia dormir per somiar-te
Volia dormir per trobar-te
I quan ja no va poder més

El buit li va dictar aquests versos:

Ai, amor, sense tu el meu llit és gran
Ai, amor, amb la por de no encertar vaig errar
Ai, amor, ho vaig fer dir i t'ho dic ara
Des d'aquesta immensurable i gelada soledat
Ai, amor, quant t'estimava jo

Març 2023

*Cada nit
col·leccione bocinets de somnis,
els més bells,
i faig boletes de paciència,
píndoles d'esperança,
gominoles d'il·lusió.
I les guarde en les butxaques
per a sobreviure tot el dia.*

A. G. P.

TRÀNSITS # 2020-11-04

[Selecció d'I. Monlleó]

A les butxaques

Imma Monlleó

Passejant per les estrelles dels camins
m'he trobat dansaires
uns quants somnis, uns bocins.
Quatre cuques d'esperança
feien camí cercant sense recança,
gominoles per sobreviure.

Cantaven amb la il·lusió
de poder somiar amb adulació
durant la nit, el dia i el riure.

Tot d'una, Albert, t'he vist allà lluny,
traient una capseta de la butxaca...
Obrint el puny.

Jo anava a saludar-te,
però m'he aturat a admirar,
perquè he vist l'acomboiar
d'elles encaminant-se,
cap aquell qui amb clarividència
els oferia unes olivetes de paciència.

Només podies ser tu.

Assossegades i pel seu carril,
han entrat dins la capseta,
te l'has guardada a la jaqueta,
i has partit tranquil.

Eternes retirades

*Ens entestem a creure
que les nostres fugides
són decisions lliures,
que fugint trobarem el sentit
a la nostra vida.*

*Realment, ens acostumem a viure
en eternes retirades
que ens alimenten de frustració
cada matí.*

*Ens lliguem a un futur incert,
que segurament, i malgrat tot,
no depèn de nosaltres.*

*Ens quedem sols i encadenats
a la falta de voluntat.*

*Som esclaus que, només,
sabem somiar amb la llibertat,
i acabem tenint malsons cada nit.*

*Tornem a escapolir-nos,
seguim fugint plens de confusió,
i mai, mai, ens quedem satisfets.*

*No se'ns revela la veritat,
no tenim la promesa d'un demà millor,
ja no sabem continuar.*

I potser ens equivoquem.

A. G. P.

ALBES. Valls: Quorum Llibres, 2019

[Selecció de M. Pitarch]

Alliberat

Manel Pitarch

T'has deslliurat, bon amic,
de les il·lusòries creences
que visten el desig
de llibertats incorporïes.

T'has escapolit, estimat,
de les veus que et turmenten
i emboiren els sentits
amb cants deterministes.

T'has alliberat, somiador,
dels llargs matins pirètics
on l'alba t'encega el cor
de frustrants malsons.

T'has desfermat, bon company,
de les cadenes que et reclouen
a un futur d'incertesa
per camins de solitud.

T'has despullat, lletraferit,
dels versos abandonats al desert
de la veritat perduda
i la sentència del desconsol.

T'has elevat, amic Albert,
a esperit lliure de la paraula,
a imatge diàfana de la vida,
a abric càlid de l'amistat.

*Hi ha dies
que els punts de sutura
de l'ànima
tiben les ferides
i mantenen tots els pensaments en el seu lloc.
Hi ha dies que no.*

#

*En els silencis reverberen
els batecs dins del cap
i en aquesta cadència rítmica
dansen els somnis i malsons,
tiben, una a una, totes les puntades
de les costures de vida.*

A. G. P.

CAMINS DISPERSOS # 2021-10-04

ABSOLUT # 2022-07-23

[Selecció de J. Porcar]

Filagarsa

Josep Porcar

De Vida, però, no te'n vas emprovar
cap altra: curts i estrets tots els cors
en venda, minsa l'amplada de mires
al teu mar, incomptables els sargits
que vas haver d'embastar enfilant
per l'agulla camells al cel, aquell gest
tan teu de batuta amb el furgadents,
espadatxí d'olives i bromes a taula:
tenia números, no catàleg de senyoret,
i me'n cabia només aquesta, de Parca.

Què feu tots ací amb la cara mústia?
Amb quin fil m'heu relligat al llibre?
Teu, nostre, és aquest que ara penja
on la Cosidora ens fibla i no sutura,
negra filagarsa enllà del cos absent
on els condols no et vetllen, àngel ja
que a mig aire ens ensomies i danses
i al cap ens bategues, puntada a puntada,
invicta costura de somriures. Hi tibes.

I tibes.

Castelló, 19 de març de 2023

*Intervals d'eternitat,
petits, imperfectes i dispersos,
lliures i diàfans,
curulls de llums i somriures,
bombolles de paraules,
ullades al present, vista al camí,
abraçades i matisades realitats,
pedra a pedra fem una llar,
plans dibuixats a rajaplaça,
oceans d'emocions,
sentiments esbossats en grans discursos,
emocions en poques paraules,
poals de confiança i confidències.
Fer del teu riure la meua religió.*

A. G. P.

TROSSETS # 2022-10-02

[Selecció d'I. Ribes]

Somnis

Isabel Ribes

Pujaves les escaletes i entraves dins del local que de moment s'empetitia i deies, sense més preàmbul, la frase que em faria cavi·lar i rondinar tot el dia. Per exemple: «me'n vaig a Culla» i enfront dels meus ulls sorpresos ja explicaves que ho havies sospesat, que la feina la tenies on tu estaves, que era un lloguer accessible, que tenies ganes d'una finestra on poder veure el camp... i jo que somnie tots els moments del dia en tindre una finestra des d'on veure el bosc, i dos pams de terra on plantar quatre floretes, dos roserets i tres enciams, quedava a l'aguait d'una propera visita on l'homenàs que tu eres, pujares l'escaleta i complires un poc més un somni que jo no era capaç de materialitzar.

«Tinc un gat, tinc una xemeneia, tinc un somni amb nom de dona, mira la boira a través de la finestra» i m'ensenyaves el mòbil, que igual servia per a acaronar fotos com poemes, que potser és una mateixa cosa. I en aquell moment jo entenia, com diu el teu poema, per mi triat, que els petits, els imperfectes i dispersos intervals d'eternitat van quedar-se menuts i els plans dibuixats a rajaploma van anar omplint l'espai, més i més i més.

L'última frase teua va ser: «me'n vaig a viure amb ella». Set paraules. Les últimes set paraules que vaig sentir de la teua veu. Set paraules senzilles d'entendre, però que abraçaven tot un món. De sobte et vas convertir en un petit gran heroi, el de les tasques menudes que són alhora les més grans, en el savi vell

que ha après a destil·lar la vida fins que en queda l'essència més pura, la màgia del realment important. L'home que agafa la sària, l'ompli amb el que li queda de vida, curta o llarga i l'ofereix, sense soroll, sense gens d'importància, com aquell qui diu «té, ací la tens, te la porte perquè ja fa tant de temps que és teua, que millor la guardes al teu caliu».

I ja està. Una vida s'acaba.

Som pols d'estrelles, creure qualsevol altra cosa és vanitat. Tots continuarem sent part del territori, pols dels camins que hem estimat, llevat dels poetes, amos i senyors de les paraules. Els poetes no entenen de temps ni d'espais. Nous ulls els llegiran i sentiran que les paraules estan recentment encetades, escrites pensant en ells, quina explicació podria tenir.

Tornaré a rellegir-te, Albert, tantes vegades com vulga, i quan pronuncie els teus mots, faràs una ganyota i em trauràs un somriure.

*Em podria alimentar dels teus somriures,
de les teues carícies i manyagues,
de la llum dels teus ulls,
de les postes de sol des de la teua pell,
de les albes embolicat en els teus cabells,
de cada matís dels teus accents,
de l'aura que m'envolta quan estàs ben a prop.
I la paella del diumenge.
I la del dijous.
I d'olives.*

A. G. P.

ESPAIS VENTATS # 2022-06-29

[Selecció de V. Sanz]

Somni sabàtic de les olives

Vicent Sanz

Sempre van cridar-me l'atenció
aquelles fotos d'olives d'Albert Garcia,
fetes amb el mòbil instants abans
d'emprendre-les, d'endrapar-les
amb l'esmorzar en local públic,
que és la manera més compartida
de l'esmorzar valencià.
I etiquetades amb *#foodporn*.

No podia estar-me'n de pensar
com ha canviat també això.
Ànimes necessitades d'aliment
recorren al que troben per somniar.
Diu el tòpic que les olives fan somniar
i avui dia venen envasades, abrasades
en aquella salmorra química
irresistible al paladar dels llépols.

No hi va haver temps de reivindicar
l'oliva de la terra, avui a la deriva:
farga, morruda o roja, sevillenca,
canetera, nana, llumeta, empeltre,
del cuquello, arbequina, valentina,
dels Regués, mançanenca, Vilallonga,
blanqueta, serrana d'Espadà, cornicabra,
sollana, borriolenca, alfafara, callosina,
de la lloma, figuereta, xanglot reial.

I menjar-ne de posades,
de negres mortes,
fetes amb sosa,
a sol i serena,
en salmorra natural,
trencades amb timó i savorija,
i uns brots tendres de garrofer
en qualsevol cas,
perquè no es facen sabateres.

Estem empeltats de civilització
i en realitat som ullastres salvatges,
caterva d'indígenes incorregibles
sobrevivint a l'invasor del temps
fins que no arribe el final,
alimentant-nos del que la vida dona,
alimentant-nos de somnis.

Em podria alimentar de somnis
com si foren olives posades
i anar escudellant-los cada dia
en un platet no molt ample
i recordar els amics perduts,
les converses inacabades,
els projectes només intuïts,
els recitals pendents de fer,
una cultura alta i digna,

feta de poesia i de lletres
com somriures, com carícies,
i tantes albes lluminoses.

Com l'olivera de Culla,
renaixerà l'ullastre de la seua soca
i demà serà diumenge.

*La vida són cels blaus,
cada dia un matí nou,
aire filtrat de la vesprada,
pols d'estrella surant en un raig de sol,
la vida és esperança,
somriures, ganes,
tu.*

A. G. P.

TROSSETS # 2022-10-03, darrer poema de l'Albert

[Selecció de M. Segura]

Cels blaus

Maties Segura i Rubio

Company, reprenc els teus últims versos
per a seguir on ho vas deixar,
per a evidenciar que les teues paraules
no estan aïllades, abandonades, orfes,
que no es va tallar en sec el teu raig de poesia,
perquè la teua poesia és també nostra,
perquè la teua poesia forma part d'una tradició
que encén les ganes de rebel·lió, de lluita i gaudi de la vida,
de les persones precàries
que cerquem l'amor i sentits proscrius en la batalla quotidiana.

Dol no compartir més estones amb tu,
tot i que vaig ser un afortunat per aprendre tant de tu:
una aposta decidida per assaborir els petits plaers de la vida,
un exemple de resistència i dignitat, malgrat les tempestes,
la lliçó que tot dia encetat amb un bon esmorzar serà un bon dia,
una demostració que l'amor pot suposar un broll infinit de poesia,
la necessitat d'un humor intel·ligent per a vorejar la catàstrofe,
la rebel·lia pertinaç a no vendre la llibertat pròpia a cap preu,
l'evidència que la literatura és un hàbitat idoni per a amotinats.
Dol acceptar que ja no hi sigues,
que la mort es puga endur de cop algú que gaudia tant de la vida,
però el foc de la teua existència encara crema en les teues paraules,
i, només amb llegir-te, se sent ben viu, crepitant, el teu esperit.

Ara m'aboque als cels blaus,
no sols perquè són la vida,
també perquè són el teu record,
i, quan perd l'esguard en l'horitzó,
em torna la teua visió, el teu últim poema,
força i amor per a seguir batallant els dies,
conscient que la vida s'ha d'aprofitar
i cada dia hi ha un matí nou per viure,
tot i que encara expire l'aire filtrat de la vesprada,
tot i que un raig de sol m'encegue i no sàpiga per on tirar,
perquè la vida és aventura,
somriures, ganes, poemes, amors, festes, insurreccions,
els cels blaus del teu record, company.

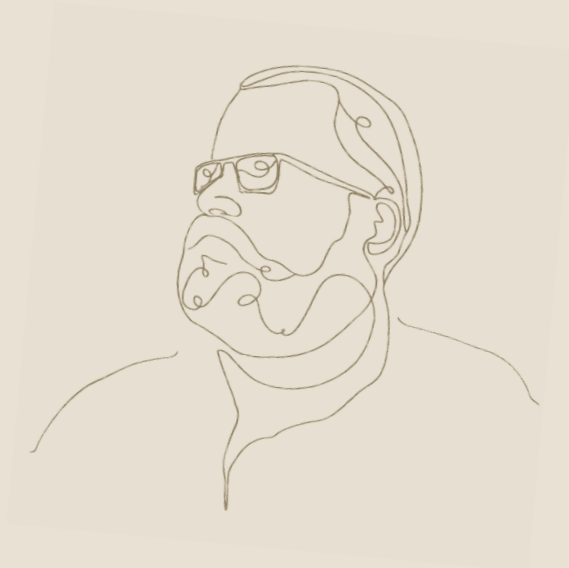
Sant Mateu, 2 de març de 2023

*La cosa més intel·ligent,
de més trellat (i seny)
que he fet mai
és decidir estar boig.*

A. G. P.

PLUJA D'HIVERN # 2020-12-03

[Selecció de J. Usó]

Un gran home, Albert

Josep Usó Mañanós

El vaig conèixer poc, a Albert. O més bé hauria de dir que el vaig tractar poc. Va ser a conseqüència d'aparèixer El Pont Cooperativa de Lletres. Des de llavors, hem coincidit en unes quantes reunions, fires de llibres i trobades d'aquesta o altra mena. Fins i tot recorde que va vindre a alguna presentació meua. Aquell fet, venint d'una persona com ell, li l'agrairé sempre.

Albert era un home gran. Gran en tots els sentits. No només per la seua mida, sinó, sobretot, per la seua talla humana. Sempre estava disposat a participar en qualsevol iniciativa. Jo el recorde, després d'una reunió d'aquelles d'El Pont, vestir-se, amb faixa i tot, perquè era un dels Muixeranguers que actuaven per la vesprada. Era un home a qui li agradava parlar, la conversa. I li agradava el bon menjar. I escriure. I prendre's la vida una mica en broma que, al capdavant, només en tenim una i bé l'hem de gaudir. A més a més, era un home interessat per saber. Per saber i prou. Sense pensar en allò tant de moda ara de conèixer la utilitat d'allò que has d'aprendre.

Com a escriptor, era molt gran. Va escriure prosa. Molta prosa. I de molts gèneres diferents. Ciència ficció, que és un gènere molt complicat d'escriure bé, novel·la amb rerefons històric, contes per a xiquets, novel·la sense més... Però és que els darrers anys, va ser capaç d'escriure un poema cada dia. Que penjava a les xarxes socials. Sense més pretensions. Sense donar-hi importància; com si això estiguera a l'abast

de qualsevol. Perquè tothom en poguera gaudir. De vegades dos. Ara els ha recollit el company Carles Bellver. Més de set-cents poemes en un parell d'anys. Quasi res. Els seus poemes tenen la gràcia de llegir-se amb facilitat i d'arribar molt fondo. Al final, de tota la seua obra, he triat un poema. I un poema molt curt. D'aquells que deixen anar un missatge tan potent que, quan t'ha arribat, ja fa estona que has acabat de llegir-lo.

*La cosa més intel·ligent
de més trellat (i seny)
que he fet mai
és decidir estar boig.*

I és que Albert era, cada vegada que ens trobàvem, l'home al qual s'adreçaven totes les mirades, el qui era capaç d'estar a totes les converses. Aquell a qui no es podia ignorar. Perquè es veia que feia, exactament, allò que li apetia. El que volia, per a dir-ho més clar. I ho feia amb la certesa que més d'un pensaria que no era el que més li convenia. Però els bojos, almenys així es diu, no atenen a raons. I ell, almenys fins on jo sé, estava boig. Boig d'amor. I la seua bogeria ens arribava als altres com una alenada d'aire fresc. Com veient que un home com ell, gran en tots els sentits, feia allò que sentia que havia de fer en cada instant. El miraves i pensaves que dins seu hi havia un xiquet que no havia deixat mai de ser-ho. En aquell instant, senties una mica d'enveja. Al cap i a la fi, qui no lamenta haver deixat de ser xiquet?

Bufa el vent i se sent

el soroll de les carrasques tremolant.

*Les espurnes crepitant en el foc
d'altres llars.*

*La dansa hipnòtica de les fulles
en la carretera.*

*Fins i tot la neu fonent-se
en milers de gotes que volen lliures.*

*I les persianes que insisteixen a no seguir el ritme dels meus
[pensaments.*

Fa fred

i solitud

i desassossec.

*Només llunyania i records,
només versos i mots.*

A. G. P.

PLUJA D'HIVERN # 2021-01-22

[Selecció de M. Vilardaga]

*Qui ha vist el vent?**

Marta Vilardaga

vers el brancam les paraules fugen
del record a voliors s'aixequen

mentre el sol ponent refà boirines
rere persianes rere alzines

a dins la llar encesa l'espurna
a fora un enyor cendrés la roina

enllà del vidre un embat brugent
de fulles esbossa un bosc fulgent

una bonior de frondes verdes
el silenci obac de neus i gebres

un aleteig d'ecos sorneguers
xiroi somieig d'ulls riallers

parpellejos de rima piulaira
llampeguejants roserars de l'aire

* «Who Has Seen the Wind?» és també títol i vers d'un poema de Christina Rossetti (1830-1894).

*Fem un pacte:
jo faig com si estiguera tranquil,
que tinc prou maduresa per a suportar
la tempesta que viu en el meu pit,
que porte amb ostentosa discreció els buits
i la distància,
que assumisc amb dignitat l'excepcionalitat
d'aquesta normalitat,
que la impossibilitat no em crema.
I tu em penses i somies de tant en tant.*

ALBERT GARCIA PASCUAL
CAMINS DISPERSOS # 2021-08-12

Aquesta edició de l'obra col·lectiva il·lustrada
LA TEMPESTA CONTRA LES ROQUES,
en homenatge d'El Pont Cooperativa de Lletres
a l'escriptor **ALBERT GARCIA PASCUAL**,
s'acabà d'imprimir a l'obrador de Llar Digital
el dia 23 d'abril del 2023, Dia del Llibre,
quan també s'acompleix una dècada
del prodigiós rebrot –després de donada
per gelada i morta durant cinquanta anys–
de l'olivera de Culla, poble del Maestrat on l'escriptor
va escriure, va viure i va omplir l'ànima d'olives
els darrers anys de vida. Bona migdiada, amic.

OBRES COL·LECTIVES

1. *Un pont sobre el meridià*
Benicarló: Onada, 2012
2. *Ponts suspensius...*
Benicarló: Onada, 2013
3. *Un pont de lletres per a Carles Salvador*
Castelló: Edicions El Pont, 2017
4. *Estats d'excepció*
Castelló: elpontdeleslletres.cat, 2020
5. *Fusteries del pont*
Castelló: Edicions El Pont, 2022
6. *La tempesta contra les roques*
Castelló: Edicions El Pont, 2023

contacte@elpontdeleslletres.cat

www.elpontdeleslletres.cat

